

LIBRIS

We know
books

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI SORA PIERDUTĂ

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA COJOCARU

LITERA
București

Capitolul 1

Îmi amintesc cu exactitate unde eram și ce făceam când a murit tata. Stăteam aproape în același loc ca acum, sprijinită de balustrada din lemn a verandei ce înconjura casa și priveam culegătorii de struguri înaintând de-a lungul rândurilor de viță-de-vie încărcate de rod. Mă pregăteam să cobor să mă alătur lor când, cu coada ochiului, l-am zărit pe muntele de om care era tata dispărând subit. Am bănuț că se aplecase să culegă vreun ciorchine de strugure – detesta risipa de orice fel, lucru pe care-l punea pe seama educației prezbiteriene primite de la părinții lui scoțieni – dar apoi i-am văzut pe cei din jur fugind către el. De la verandă până la locul unde se afla tata erau circa o sută de metri și, până am ajuns acolo, cineva îi rupsese cămașa dezgolindu-i pieptul, aplicându-i manevre de resuscitare și făcându-i respirație gură la gură. Altcineva sunase deja la 111. Ambulanța a ajuns după douăzeci de minute.

În vreme ce îl așezau pe targă, mi-am dat seama după lividitatea chipului lui că nu-i voi mai auzi niciodată vocea gravă, puternică și solemnă, care se putea transforma oricând într-un hohot de răs. Cu fața plină de lacrimi, l-am sărutat pe obrazul bronzat și bătut de vânt, i-am spus că-l iubesc și mi-am luat rămas-bun. Privind acum în urmă, întreaga întâmplare pare ireală – trecerea subită a unui om plin de viață la... ei bine, un corp inert și neînsuflețit e un lucru imposibil de înțeles.

Suferise cândva de dureri în piept, dar le pusese pe seama indigestiei. În cele din urmă, se lăsase convins să-l vadă un doctor. Doctorul îi spusese că avea colesterolul crescut și că trebuia să țină o dietă strictă. Eu și mama eram disperate că tata continua să mănânce ce voia și să bea la cină câte o sticlă din vinul roșu făcut de el. Prin urmare, când inevitabilul s-a produs, nu a fost un șoc pentru nimeni. Probabil îl crezuserăm cu toții indestructibil, generozitatea și afabilitatea lui contribuind la acea iluzie, dar, așa cum spunea și mama, nu suntem decât carne și oase. Măcar tata trăise după voia inimii până în ultima clipă. Trăise șaptezeci și trei de ani, lucru care mi se părea greu de crezut, date fiind vigoarea și pofta lui de viață.

Eu însă m-am simțit păcălită. Aveam doar douăzeci și doi de ani și, deși știam că apărusem târziu în viața părinților mei, am înțeles cu adevărat asta abia la moartea tatălui meu. În lunile care au urmat am trăit sentimentul că mi se făcuse o mare nedreptate: *de ce* nu mă născusem mai devreme? Fratele meu, Jack, care avea treizeci și doi de ani, se bucurase de zece ani în plus cu tata.

Mama mi-a simțit furia, deși nu i-am vorbit despre asta. Mă simțeam vinovată, pentru că știam că ea nu avea nici o vină. O iubeam enorm – fuseserăm dintotdeauna apropiate și vedeam că și ea suferea. Am făcut tot posibilul să ne consolăm una pe cealaltă și, cumva, am trecut împreună prin asta.

Jack a fost și el minunat, ocupându-se de îngrozitoarele aspecte birocratice legate de moartea tatei. Totodată a preluat Podgoria, afacerea pe care mama și tata o ridicaseră de la zero. Tata îl instruisese deja pentru asta.

Tata îl luase pe Jack peste tot încă de când era foarte mic. Îi arătase cum să îngrijească prețioasa viță-de-vie care, între februarie și aprilie, în funcție de vreme, dădea rodul ce urma să fie recoltat și care, în cele din urmă, era transformat în deliciosul și recent medaliatul pinot noir, ce aștepta în depozit să fie trimis de-a lungul și de-a latul Noii Zeelande și în Australia. Tata îi arătase lui Jack toate etapele procesului, iar la doisprezece ani fratele meu ajunsese atât de bine pregătit, încât ar fi putut să coordoneze angajații.

La șaisprezece ani, Jack anunțase în mod oficial că dorea să i se alăture tatei în administrarea afacerii și să ajungă într-o bună zi să o conducă, lucru care pe tata îl bucurase peste măsură. Apoi a plecat la universitate să studieze administrarea afacerilor, iar după ce s-a întors, a început să lucreze cu tata.

– Nu e nimic mai plăcut decât să lași în urmă o moștenire solidă, închinase tata în cinstea lui Jack, cu câțiva ani în urmă, când acesta se întorsese după un stagiul de șase luni la o podgorie din Adelaide Hills în Australia, iar tata îl declarase pregătit. Mary-Kate, poate într-o zi te vei alătura și tu. Fie ca viticultorii din familia McDougal să prospere pe aceste pământuri sute de ani de aici înainte!

Pe când Jack era cucerit de visul tatei, cu mine se petrecea contrariul. Poate avea de-a face cu faptul că Jack era sincer entuziasmat de producerea unui vin bun; pe lângă faptul că avea un nas care simțea de departe un strugure de calitate inferioară, era și un excelent om de afaceri. Eu, pe de altă parte, deși crescusem urmărindu-i pe tata și pe Jack cutreierând podgoriile și lucrând în ceea ce ei numeau cu drag „laboratorul“ (care nu era nimic altceva decât un șopron cu acoperiș de tablă), eram interesată de cu totul alte lucruri. Podgoria nu avea legătură cu mine sau cu viitorul meu. Asta însă nu mă împiedicase să lucrez în magazinul nostru de vinuri pe timpul vacanțelor sau să ajut la nevoie, dar vinul nu mă pasiona. Chiar dacă fusese dezamăgit când îi spusese că doream să studiez muzica, tata acceptase cu bunăvoință.

– Foarte bine, zisese el îmbrățișându-mă. Muzica e un domeniu vast, Mary-Kate. Ce vrei să studiezi?

Răspunsesem cu modestie că voiam să cânt și să-mi scriu propriile piese.

– Asta e un vis strașnic și nu pot decât să îți doresc succes. Eu și mama ta vom fi alături de tine, nu-i așa?

– Chiar cred că e un lucru minunat, Mary-Kate, spusese și mama. Să te exprimi prin muzică e un lucru magic.

Prin urmare, am studiat muzica la Universitatea din Wellington, care oferea o diplomă recunoscută la nivel mondial, și m-am bucurat de fiecare clipă petrecută acolo. A fost extraordinar să am la dispoziție un studio de ultimă generație și să fiu înconjurată de

colegi care împărtășeau aceeași pasiune. Împreună cu Fletch, un coleg care cânta la chitară și a cărui voce se armoniza cu a mea, am format un duet. Eu cântam la clape, iar împreună am susținut câteva concerte în oraș și la ceremonia de absolvire a facultății, când părinții mei m-au auzit cântând pentru prima oară.

– Sunt atât de mândru de tine, MK, mi-a spus tata îmbrățișându-mă.

Acela a fost unul dintre cele mai frumoase momente pe care le-am trăit.

– Și iată-mă, un an mai târziu, scuipată de partea cealaltă a mașinării de făcut diplome și tot în mijlocul podgoriei, am mormăit eu. Serios, MK, chiar ai crezut că cei de la Sony vor veni să se roage de tine să semnezi cu ei?

După terminarea facultății, devenisem tot mai pesimistă cu privire la viitoarea mea carieră, iar moartea tatei îmi afectase și mai mult creativitatea. Parcă suferisem o dublă pierdere, cu atât mai mult cu cât cele două mari iubiri ale mele fuseseră inextricabil legate. Iubirea tatei pentru solistele cantautoare dăduse naștere pasiunii mele pentru muzică. Crescusem ascultându-le pe Joni Mitchell, Joan Baez și Alanis Morissette. Timpul petrecut la facultate mă făcuse totodată să înțeleg ce copilărie binecuvântată și idilică avusesem, crescând în acea grădină a raiului care era Gibbston Valley. Munții din jur îmi oferiseră protecție, iar pământul fertil năștea ca prin magie roadele îmbelșugate.

Îmi aminteam de Jack, când eram copii, cum mă păcălise să mă-nânc agrișele care creșteau în spatele casei, și răsul lui când am scuipat fructul acru. Umblam liberi peste tot la vremea aceea, părinții noștri nu-și făceau griji; știau că nu ne pândeau nici un pericol în ținutul acela mirific. Ne jucam la râu sau alergam după iepuri prin iarba înaltă. Când ei lucrau pe câmp, plantând lăstari noi, protejând podgoria de atacul sălbăticiunilor, culegând și storcând strugurii, eu trăiam într-o lume a mea.

Un nor acoperi soarele strălucitor al dimineții, așternând umbre peste vale. Era un avertisment că iarna se apropia și, nu pentru prima oară, m-am întrebat dacă luasem cea mai bună hotărâre rămânând acasă. Cu câteva luni în urmă, mama anunțase că va pleca într-o

călătorie prin lume, „Marele Tur“ o numise ea, să viziteze prieteni vechi pe care nu-i văzuse de mult. Mă întrebasese dacă nu voiam să o însoțesc. La vremea respectivă, încă mai aveam așteptări cu privire la caseta demo pe care o realizasem împreună cu Fletch și pe care o trimiseseam câtorva case de producție chiar înainte de moartea tatei, deși pe un raft din camera mea se adunau răspunsurile care spuneau că muzica noastră nu era „ceea ce căutau ei“.

– Draga mea, nu e nevoie să-ți spun eu că industria muzicală este una dintre cele mai exigente, mi-a spus mama.

– Tocmai de aceea cred că trebuie să rămân aici, i-am răspuns. Lucrez cu Fletch la ceva nou. Nu pot abandona proiectul pur și simplu.

– Nu, desigur că nu. Măcar îți rămâne Podgoria, dacă lucrurile nu merg cum îți dorești, a adăugat.

Știam că îmi spunea asta din amabilitate și că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că puteam câștiga niște bani lucrând în magazin. Însă, privind către grădina raiului care se așternea înaintea mea, am oftat adânc; gândul să rămân acolo pentru tot restul vieții nu îmi surâdea, în ciuda frumuseții locului și a faptului că îmi oferea siguranță. Totul se schimbasese de când plecasem la facultate, dar, mai cu seamă, după moartea tatei. Simțeam că odată cu moartea lui încetase să bată însăși inima locului. Nu mă ajuta nici faptul că Jack – care plănuse încă dinainte de moartea tatei să-și petreacă vara la o podgorie din Rhône de Valley, în Franța – hotărâse împreună cu mama să nu-și anuleze călătoria.

– Viitorul afacerii e în mâinile lui acum, mi-a spus mama, așa că trebuie să fie cât mai bine pregătit. Îl avem pe Doug care se ocupă de toate în lipsa lui și, în plus, nu e vârf de sezon, așa că e momentul potrivit să plece.

Însă cu Jack plecat și cu mama care pornise la rândul ei în Marele Tur, mă simțeam singură și amenințată să mă afund și mai adânc în depresie.

„Îmi e dor de tine, tata“, am murmurat intrând în casă pentru o gustare, deși nu îmi era foame. Liniștea din jur nu mă făcea să mă simt mai bine; crescusem înconjurată de oameni și de gălăgie – dacă nu erau furnizori sau clienți, erau musafiri cu care tata stătea

la povești. Pe lângă faptul că le oferea mostre de vinuri, îi invita adesea să rămână la masă. Ospitalitatea și amabilitatea au făcut parte dintotdeauna din felul nostru de a fi, al *kiwi*-lor¹, și eram obișnuită să stau la masa mare, din pin, cu vedere spre vale, alături de străini. Habar nu aveam cum reușea mama să gătească atât de repede feluri de mâncare atât de gustoase, dar reușea, și, cu tata care întreținea atmosfera, acele ocazii erau mereu pline de bună dispoziție și de râsete.

Îmi era dor și de Jack, îmi lipsea energia lui calmă și optimistă. Îi plăcea să mă necăjească, dar știam totodată că era alături de mine, era protectorul meu.

Am luat sucul de portocale din frigider și am golit cutia într-un pahar, apoi am făcut tot posibilul să termin o bucată de pâine uscată. Am prăjit-o, ca să fie mai gustoasă, și am întocmit o listă de cumpărături. Cel mai apropiat supermarket era în orașul vecin, Arrowtown. Știam că trebuia să ajung acolo în cel mai scurt timp. Deși mama lăsase destulă mâncare în caserole de plastic, la congelator, nu-mi venea să decongelez cutiile acelea mari numai pentru mine.

Am mers în sufragerie cu lista de cumpărături și m-am așezat pe canapeaua din fața șemineului construit din piatră vulcanică, abundentă în regiune. M-a trecut un fior rece. Șemineul fusese elementul care-i convinsese pe părinții mei să cumpere ceea ce era, la vremea aceea, o colibă cu o singură cameră, în mijlocul pustietății, fără apă curentă sau alte facilități. Părinților mei le plăcea să-și amintească prima vară petrecută acolo, când Jack avea doi ani și când toți trei se spălaseră în râu și își făcuseră nevoile într-o groapă.

– A fost cea mai frumoasă vară din viața mea, spunea mama, iar iarna, lângă foc, a fost și mai plăcută.

Mama era obsedată de foc și, cum dădea primul îngheț, eu, tata și Jack eram trimiși la magazin să aducem lemnele bine uscate, tăiate cu luni înainte. Le stivuiam în alcovuri, de o parte și de alta a șemineului. Apoi mama le așeza în vatră și asistam împreună la ritualul „primului foc“, cum îl numeau ai mei. De atunci încolo, focul ardea zilnic pe timpul iernii, până când ghiociei și clopoței

¹ Neozelandezi; numele de „kiwi“ derivă de la o pasăre nezburătoare, care trăiește doar în Noua Zeelandă. (n. red.)

(pe care mama îi comanda în Europa) răsăreau împrejurul copacilor, din septembrie până în noiembrie, când e primăvara la noi.

„Poate ar trebui să fac un foc“, mi-am zis, amintindu-mi de căldura plăcută care mă întâmpina în zilele friguroase din vremea copilăriei când mă întorceam de la școală. Dacă tata fusese, metaforic vorbind, inima podgoriei, mama și focul ei fuseseră inima casei.

Am pus frâu amintirilor, gândindu-mă că eram prea tânără să mă refugiez în copilărie. Mă simțeam singură, atâta tot. Problema era însă că majoritatea prietenilor mei din facultate erau fie plecați în străinătate, bucurându-se de ultimele zile de libertate înainte să se așeze la casele lor și să-și caute de lucru, fie lucrau deja.

Deși aveam o linie telefonică, în vale internetul funcționa sporadic. Să trimiți un e-mail era un adevărat coșmar. Tata făcuse de multe ori drumul de o jumătate de oră cu mașina până în Queenstown, unde se folosisese de calculatorul unui prieten de la o agenție de turism ca să le trimită. Vorbea despre valea în care locuiam numind-o „Brigadoon“, după un film despre un oraș care se trezește pentru o zi la fiecare o sută de ani, ca să nu fie schimbat de lumea exterioară. Ei bine, poate că valea era cu adevărat Brigadoon – e drept, se schimbase foarte puțin – dar era clar că nu era locul potrivit pentru un cantautor. Eu visam la Manhattan, Londra sau Sydney, cu clădirile lor înalte, găzduind producători ce aveau să ne descopere pe mine și pe Fletch și să ne transforme în vedete...

Atunci a sunat telefonul și m-am repezit să răspund.

– Ați sunat la Podgorie, am spus așa cum făceam de când eram mică.

– Bună, MK, a spus Fletch, adresându-mi-se cu numele pe care mă strigau toți, cu excepția mamei.

– O, bună, i-am răspuns, iar inima a început să-mi bată mai tare. Ai vești?

– Nu, nimic, doar că m-am gândit să-ți accept oferta și să vin la tine. Am câteva zile libere de la cafenea și vreau să scap de oraș, ce zici? „Iar eu vreau să vin la oraș...“

– Grozav, vino când vrei. Sunt aici.

– Ce zici de mâine? Vin cu mașina, așa că probabil o să-mi ia toată dimineața sau cât vrea Sissy, desigur.

Sissy era camioneta cu care eu și Fletch ne deplasam când aveam câte un spectacol. Avea douăzeci de ani și era ruginită în toate locurile care puteau rugini, iar țeava de eşapament veche, pe care Fletch o legase cu o sfoară, fumea ca un furnal. Speram să reziste drumului de trei ore de la Dunedin, unde Fletch locuia cu familia lui.

– Așadar, ne vedem mâine pe la prânz? i-am zis.

– Da, abia aștept. Știi ce mult îmi place acolo. Poate petrecem câteva ore la pian, compunem ceva?

– Poate, i-am răspuns, deși știam că nu mă aflu într-un loc care să mă inspire. La revedere, Fletch, pe mâine!

M-am întors pe canapea, mai înviorată acum, știind că vine Fletch – întotdeauna mă făcea să mă simt mai bine cu umorul și cu optimismul lui.

Am auzit un strigăt, urmat de un fluierat. Era semnalul prin care Doug, administratorul podgoriei, ne anunța că sosise. Am ieșit pe verandă și l-am văzut intrând în vie cu un grup de localnici.

– Hei! am strigat.

– Bună, MK! Îi duc să le-arăt de unde să înceapă, a spus Doug.

– Sigur, în regulă. Salut, băieți, am strigat, iar ei mi-au făcut cu mâna.

Apariția lor a alungat tăcerea și, când soarele a ieșit din spatele norilor, vederea altor oameni și gândul că a doua zi venea Fletch m-au făcut să mă simt mai bine.

Capitolul 2

ATLANTIS

Lacul Geneva, Elveția

Iunie 2008

– Ești palidă, Maia, te simți bine? se auzi Ma intrând în bucătărie.
– Sunt bine, doar că n-am prea dormit din cauza veștii pe care ne-a dat-o Georg.

– Știi ce spui. Cafea? o întrebă Ma.

– Nu, mulțumesc. Aș bea un ceai de mușețel dacă avem.

– Sigur că avem, interveni Claudia. Părul cărunt era strâns în cocul obișnuit, iar chipul ei, de obicei mohorât, zâmbea. Femeia așeză în fața Maiei coșulețul cu chifle și pateuri proaspăt făcute. Eu beau unul în fiecare seară înainte să merg la culcare.

– E clar că nu te simți bine, nu te-am văzut niciodată să refuzi cafeaua de dimineață, comentă Ma turnându-și cafea.

– Obiceiurile sunt făcute pentru a fi încălcate, răspuse Maia. În plus, m-a amețit și schimbarea de fus orar.

– Desigur, draga mea. Ce-ar fi să mănânci ceva și apoi să te duci să te odihnești?

– Nu. Georg a zis că vine mai târziu să vedem ce e de făcut în privința... surorii pierdute. Crezi că putem avea încredere în sursele lui?

- Habar n-am, oftă Ma.
- Cu siguranță, interveni Claudia. N-ar fi venit în toiul nopții dacă nu era sigur de informațiile lui.
- Bună dimineața tuturor, spuse Ally intrând în bucătărie.
- Bear era lipit de pieptul ei, în marsupiu, adormit, cu capul atârând într-o parte. Cu o mână strângea în pumn o șuviță din părul roșu arămiu al lui Ally.
- Vrei să-l așez în pătuț? o întrebă Ma.
- Nu, pentru că imediat ce-și va da seama că e singur, se va pune pe urlat. O, Maia, ești palidă, spuse Ally.
- Asta i-am spus și eu, murmură Ma.
- Sunt bine, vorbesc serios, repetă Maia. Apropo, Christian e pe aici? o întrebă pe Claudia.
- Este, dar se pregătește să traverseze lacul spre Geneva, să facă niște cumpărături pentru mine.
- Îi spui, te rog, că vreau să merg și eu? Am treabă în oraș, iar dacă plecăm repede, mă întorc la timp pentru vizita lui Georg, la prânz.
- Sigur că da.
- Claudia ridică receptorul și formă numărul lui Christian.
- Ma așază o ceașcă cu cafea în fața lui Ally.
- Am puțină treabă, așa că vă las să vă luați micul dejun în tihnă.
- Christian e gata de plecare într-un sfert de oră, spuse Claudia așezând receptorul în furcă. Mă duc să o ajut pe Marina.
- Le salută cu un gest din cap și părăsi bucătăria.
- Ești sigură că ești bine? o întrebă Ally pe sora ei când rămaseră singure. Ești albă ca varul.
- Te rog, nu face din țânțar armăsar. Poate am luat un microb din avion. Maia sorbi din ceai. Dumnezeu, e foarte ciudat aici, nu-i așa? Vreau să spun că totul merge înainte, ca atunci când trăia Pa. Doar că el nu mai este, dar continuă să trăiască în toate.
- Eu sunt aici de ceva timp și m-am obișnuit într-un fel, dar da, așa e.
- Că tot vorbeam despre cum mă simt eu... Ally, tu ai slăbit foarte mult.
- A, nu, pare așa pentru că am născut.

- Nu, nu e adevărat, cel puțin eu nu cred. Mai știi, ultima oară te-am văzut acum un an, când te pregăteai să mergi la Theo, pentru Cursa Fastnet. Nu erai însărcinată atunci.
- De fapt eram, dar nu știam încă, preciză Ally.
- Vrei să zici că nu ai avut nici un simptom? Grețuri matinale sau altceva?
- Nu. Au început prin săptămâna a opta, cred, iar atunci m-am simțit îngrozitor.
- Ei bine, ești mult prea slabă. Poate nu ai suficientă grijă de tine.
- Când sunt singură, mi se pare că nu merită să gătesc doar pentru mine. Și chiar când stau la masă, de multe ori mă întrerup să mă ocup de copil, spuse ea mângâind cu drag obrazul lui Bear.
- Trebuie să fie foarte greu să crești singură un copil.
- Este. Adică, îl am pe fratele meu, Thom, care mă ajută, dar e dirijor secund al orchestrei filarmonicii din Bergen. Îl văd rar în afara duminicilor. Uneori nici atunci, dacă e în turneu cu orchestra. Nu mă deranjează atât lipsa somnului, hrănitul și schimbatul constant, cât faptul că nu am cu cine să schimb o vorbă, mai ales dacă Bear nu se simte bine și sunt îngrijorată. Am mare noroc cu Ma. Știe atâtea despre copii.
- E bunica perfectă, zâmbi Maia. Pa ar fi fost fericit să-l cunoască pe Bear. E adorabil. Acum trebuie să mă pregătesc de plecare.
- Când se ridică, Ally îi luă mâna.
- Mă bucur mult să te văd. Mi-a fost dor de tine.
- Și mie. Maia o sărută pe creștet. Ne vedem mai târziu.

*

- Ally! Maia! A venit Georg, strigă Ma din josul scării, la ora prânzului.
- Din capul scării răsună un „venim“ înfundat.
- Mai știi când Pa Salt ți-a cumpărat megafonul acela vechi, din alamă, de Crăciun?
- Georg zâmbi, urmând-o pe Ma în bucătărie, apoi pe terasa însoțită. Părea mult mai liniștit decât fusese cu o noapte în urmă, părul cărunt îi era pieptănat cu grijă și purta un costum impecabil, cu o batistă elegantă în buzunarul de la piept.